

چه قاصدی که ز سر تا قدم همه جانین
ز صورتیکه کلی گلستان خوشی
ز بس حکایت جنت شنیده عالم
تم چه چشمم ز درونشان بیار
ز جنتی بوی مشکینم و ز هر چه نصیب
یکی کنی عزیز تو سر نکر و نامم
تو چون سپهر بفا پیشه و احوالم

چه صورتی که هیچ آدمی نمیآید
ز قاصدی که بهی سر و پاغ رسوا
کنون بدیدیت صد هزار پند آید
دلم چو زلف تو دارم سر پریشان
میان تو ندلم آید دیده زلفش
اگر دوست فراتم بسر کردی
چو رو کما رهناده است رو دورا

ز روی لطف و ترجم چو آنه بخشایی
چو در محنت حافظ یقین نمیدانی

چو سرواگر بخزای برو بکلیداری
ز کفر زلف تو هر صفت و آسوفی
رو چو بخت من ای چشم مست با تو
نثار خاک هست نقد جانم هر چند
دلا همیشه غم زای زلف لداران
سرم برفت زمانی برفت این کار

خو ز زلفت رو تو هر کلید خاری
ز چشم مست تو هر گوشه و بیماری
که در پی دست نه بر سویت بیداری
که نیست کج زوانه ابر تو مفراری
چو تیره رای شدی کی گشت نیل کار
دلم برفت و نبودش ز غم گرفتاری

به نقطه کفتش ابر میان و ابره آبی
کنده گفت که ای حافظ از چه سیکار

بدون در جهان فانی نمنزل و در
با عاشقان بیدل هر چند باز تو
تا چند بچو صحبت در عین ناتوانی
در دیگران تو دارم جور کیا تو دیم
اسباب عشقی را بسیار مایا بید
در بجز مانده م با دصبار ساند
که چه بوی وصلت در حشر زنده مانیم
از باده وصلت بوی شنیده بوم
ما بینه ایم و عاجز تو کما ای و قادر

آخر ترجمی کن بر حال زار حافظ
تا چند نا امید تا چند خاک ری

چه بودی اردن آغاه هر بیان بود
گر هم زمانه سراغ از دوستی و غریب
که خالص نه چنین بود چنان بود
سر بر غرقم از خاک آستان بود

به نقطه